

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **ZO VOS fakulta biomedicínského inženýrství ČVUT v Praze (FBMI ČVUT v Praze)**, se sídlem náměstí Sítňá 3105, Kladno, zastoupená Českomoravskou konfederací odborových svazů, se sídlem nám. Winstona Churchilla 2, Praha 3, proti žalovanému: **Rektor Českého vysokého učení technického v Praze**, se sídlem Zikova 1903/4, Praha 6, zastoupený JUDr. Karlem Zuskou, advokátem se sídlem Radlická 3185/1c, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2018, č. j. 45 A 96/2016 – 95, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci dne 16. 1. 2019 kasační stížnost žalovaného (dále jen „stěžovatel“) směřující proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu.

[2] Rozhodnutím děkana Fakulty biomedicínského inženýrství Českého vysokého učení technického v Praze (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 6. 5. 2016, č. j. 312/16/17911/Trous, povinný subjekt odmítl žádost žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalobce požadoval:

1) informaci o výši vyplacených finančních prostředků na osobní příplatky a odměny zaměstnanců Fakulty biomedicínského inženýrství zařazených do katedry přírodovědných oborů a tutéž informaci pro zaměstnance zařazené do katedry biomedicínské techniky za období od 1. 1. 2016 do 31. 1. 2016, a to ve struktuře podle článku 3, § 1 odst. 12 kolektivní smlouvy ČVUT na roky 2015 – 2017, a

2) informaci o výši celkových vyplacených mzdových prostředků děkanovi a tajemníkovi žalovaného v období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015.

[3] Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2016, č. j. 595/16/17911/Trous, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti zmiňovanému rozhodnutí povinného subjektu a toto rozhodnutí potvrdil. Žalobce se žalobou, podanou k Městskému soudu v Praze a usnesením ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 A 142/2016 - 24, postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému, domáhal zrušení tohoto rozhodnutí. Výrokem I. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2018, č. j. 45 A 96/2016 - 95, bylo rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu zrušeno a věc byla v rozsahu, v němž žalobce žádal poskytnout informaci o výši celkových mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi Fakulty biomedicínského inženýrství Českého vysokého učení technického v Praze za období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015, vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Výrokem II. krajský soud uložil Českému vysokému učení v Praze, aby ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku poskytl žalobci informace o výši vyplacených finančních prostředků na osobní příplatky a odměny zaměstnancům Fakulty biomedicínského inženýrství zařazených do katedry přírodovědných oborů a stejnou informaci pro zaměstnance zařazené do katedry biomedicínské techniky za období od 1. 1. 2016 do 31. 1. 2016 v následující struktuře:

- celková suma vyplacených osobních příplatků,
- průměrný osobní příplatek na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
- minimální osobní příplatek,
- medián osobního příplatku na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
- celková suma vyplacených ročních odměn,
- průměrná roční odměna na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %,
- minimální roční odměna a
- medián roční odměny na 1 zaměstnance s úvazkem 100 %.

[4] Žalovaný (stěžovatel) poté podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s., neboť právní následky napadeného rozhodnutí by pro něho dle jeho tvrzení znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám.

[5] Svůj návrh stěžovatel odůvodnil tím, že pokud by názor krajského soudu byl později kasačním soudem shledán jako nesprávný, již by to fakticky nemohlo na poskytnutí informací a jeho důsledcích ničeho změnit. Výkon rozsudku v podobě poskytnutí informací o odměňování určitých zaměstnanců FBMI ČVUT žalobci by dle stěžovatele vedl k nepřiměřenému a nevratnému zásahu do jejich soukromí a újma by se zřejmě projevila zprostředkovaně i ve sféře ČVUT jakožto jejich zaměstnavatele a veřejné vysoké školy, čímž by došlo k újmě na osobnostních právech dotčených zaměstnanců, neboť následky soudního rozhodnutí (poskytnutí informací) by nebylo možno navrátit v předešlý stav.

[6] Takový zásah do práv by dle stěžovatele pro dotčené zaměstnance, resp. ČVUT, znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout žalobci pozdějším vyřízením žádosti o informace. Přiznání odkladného účinku přitom dle stěžovatele není v rozporu s žádným důležitým veřejným zájmem. Naopak je třeba efektivně ochránit zejména osobnostní práva dotčených zaměstnanců, kteří nejsou účastníky ani správního ani soudního řízení, a tak v něm sami nemohou hájit své zájmy. Stěžovatel dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která odkladný účinek některým kasačním stížnostem ve věcech poskytování informací přiznala.

pokračování

[7] Žalobce ve svém vyjádření k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že proti přiznání odkladného účinku nevznáší námitky. Původní žádost žalobce o poskytnutí informací byla podána dne 11. 3. 2016, tedy téměř před třemi lety. Zda budou tedy požadované informace poskytnuty s tříletým, či s ještě o něco delším zpožděním, nemá z hlediska možnosti využít těchto konkrétních informací pro žalobce zásadní význam.

[8] Nejvyšší správní soud hodnotil návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti takto. Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze žalobě přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. nejsou v daném případě naplněny.

[10] Správní soudnictví obecně slouží zejména k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Podle § 73 odst. 1 s. ř. s. nemá podání žaloby odkladný účinek, pokud zákon nestanoví jinak. Kasační stížnost, jako mimořádný opravný prostředek, směřuje proti již pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a do doby rozhodnutí o kasační stížnosti je rozhodnutí krajského soudu závazné a nezměnitelné. Přiznání odkladného účinku je institutem výjimečným, jehož účelem je ochránit adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 2 As 132/2011 – 115, všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[11] Smyslem institutu odkladného účinku je to, aby ve správním soudnictví v řízeních o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů či v řízeních o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajských soudů, v nichž se přezkoumávají pravomocná (a tedy zásadně vykonatelná) rozhodnutí, bylo možné výjimečně docílit, aby po dobu soudního přezkumu napadené rozhodnutí nebylo vykonatelné, resp. nezakládalo jiné právní následky.

[12] Při použití § 73 s. ř. s. na podmínky, za kterých lze přiznat kasační stížnosti odkladný účinek, je třeba vycházet z toho, že vedle formální podmínky, kterou je existence návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musí být splněny další tři materiální předpoklady: i) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, ii) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, iii) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[13] Poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu zákonodárce vyjádřil zájem na jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Institut odkladného účinku má primárně poskytovat ochranu žalobci před

výkonem napadeného rozhodnutí. V zájmu zachování zásady rovnosti v řízení před soudem nelze ani správnímu orgánu odepřít právo domáhat se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vznik nepoměrně větší újmy na straně správního orgánu však bude z logiky věci mnohem méně častý než na straně žalobce. Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit i ve světle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS (byť k částečně odlišné právní úpravě), v němž rozšířený senát příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného správního orgánu případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi či udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[14] Je pravdou, že Nejvyšší správní soud již v několika věcech přiznal odkladný účinek kasační stížnosti žalovaného v případech, kdy měl povinný subjekt na základě rozhodnutí krajského soudu poskytnout žalobci určité informace. V těchto případech Nejvyšší správní soud přihlédl mj. k tomu, že po poskytnutí informací by již nebylo možné danou situaci nijak zhojit (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 2 As 256/2016 – 40, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 189/2017 - 19, ze dne 6. 9. 2017, č. j. 2 As 313/2017 – 17, nebo ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 As 345/2017 – 35):

[15] *„Předmětem řízení o kasační stížnosti je totiž otázka, zda povinný subjekt měl požadované informace poskytnout v režimu informačního zákona, či nikoliv, resp. zda tuto otázku správně posoudil městský soud. Pokud by NSS vyřešil právní otázku ve prospěch stěžovatele, tj. napadený rozsudek městského soudu by zrušil a tím zbavil povinný subjekt povinnosti poskytnout vyžádané informace, šlo by o úspěch ryze akademický, neboť informace by mezitím již byly poskytnuty.“* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 As 345/2017 – 35). To jistě platí v daném případě o výroku II. napadeného rozsudku, jímž krajský soud dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nařídil poskytnout část požadovaných informací. Nicméně v nyní posuzované věci se jedná pouze o statistické přehledy, tedy o souhrnné údaje v anonymizované podobě, které, jak konstatoval krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, nejsou způsobilé zasáhnout do práv konkrétních zaměstnanců povinného subjektu. Příslušná argumentace stěžovatele se tedy v daném ohledu zcela míjí se skutečnými následky výroku II. napadeného rozsudku krajského soudu, přičemž stěžovatel ani netvrdí a tedy tím spíše neprokazuje, jaká bezprostřední újma by jemu osobně či povinnému subjektu měla hrozit právě poskytnutím těchto souhrnných informací. Samotnou nevratnost poskytnutí těchto informací, tedy akademickou povahu budoucího rozsudku Nejvyššího správního soudu ve vztahu k této části původní žádosti o informace, nelze za těchto okolností a ve světle výše citované judikatury o nutnosti zásadního ohrožení veřejného zájmu pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného správního orgánu považovat za dostatečně závažnou újmu. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je smyslem kasační stížnosti žalovaného správního orgánu v mnoha případech spíše dosáhnout sjednocujícího výkladu Nejvyššího správního soudu k určité právní otázce či výkladu korigujícího právní názor krajského soudu pro řešení obdobných případů v budoucnu než individuální náprava tvrzené nezákonnosti zrušujícího rozsudku v konkrétní věci.

pokračování

[16] Jiná je situace ohledně výroku I. napadeného rozsudku krajského soudu, který se týká té části žádosti o informace, již jsou požadovány údaje o mzdových prostředcích vyplacených konkrétním fyzickým osobám. V této souvislosti konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 29. 9. 2016, č. j. 2 As 256/2016 – 40, že *„újma brozící žalobci přiznáním odkladného účinku je ve srovnání s újmou brozící zejména jiným osobám (tj. osobám, jejichž platy a odměny mají být sděleny) zanedbatelná, neboť bude spočívat - v případě nevyhovění kasačním stížnostem - pouze v pozdějším vyřízení zbývajících částí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací“*. V posuzované věci ovšem krajský soud výrokem I. nenařídil tyto informace poskytnout, pouze rozhodnutí stěžovatele a povinného subjektu zrušil pro nepřezkoumatelnost a pro další řízení je zavázal právním názorem, podle něhož jsou povinni provést v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nové posouzení proporcionality poskytnutí těchto informací s ohledem na veškeré relevantní skutečnosti, včetně práv dotčených osob. Ani v tomto případě tedy dostatečně závažná újma dotčeným osobám, včetně samotného stěžovatele či povinného subjektu, bezprostředně nehrozí.

[17] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neprokázal splnění první výše zmiňované zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nezabýval se již Nejvyšší správní soud vymezenými podmínkami dalšími, jež by musely být pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti splněny kumulativně.

[18] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. února 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu